

laltia, i l'eix de l'assegurança social de malaltia és el metge. Revesteix importància extraordinària la manera com siguin recrutats els metges que hagin d'assistir a l'obrer assegurat malalt, amb major motiu si els beneficis de l'assistència es fan estensius a la família.

Reflexant el sentir dels companys de Catalunya i Balears, hem de deixar sentat de manera incontrovertible el principi de què el malalt ha de poder elegir lliurement metge, sense altres limitacions que la d'acceptar aquest l'assistència, i en la mida que ho permetin les condicions de la població on es presti el servei. Per a donar-ne idea ben clara, diguem que la manera de triar metge el malalt assegurat ha d'ésser anàloga, gairebé idèntica, a la que es segueix en la pràctica diària, amb l'única diferència de variar el mecanisme de percebre els emoluments, que no precisem en el moment present perquè per ara és secundari.

El mateix concepte de respecte al lliure albir del malalt fem extensiu a l'establiment nosocomial on pogués haver d'ésser internat, puix en definitiva ve a ésser un cas particular de designació de facultatiu assistent.

No podem voler, no volem un cos de metges de l'assegurança nomenats per l'Estat, la Generalitat, l'Institut o la Caixa; tampoc volem la lliure elecció limitada a una llista de metges determinats a judici de l'organisme assegurador o per altres mitjans; ni tampoc volem la limitació per circumscripcions. Volem simplement i pura que puguin acceptar un servei tots els metges que hagin acceptat voluntàriament les condicions en les quals ha de prestar-se, i que en els establiments clínics de l'assegurança o habilitats per ella, hi puguin ésser assistits tots els malalts pel seu respectiu metge, salvo casos de competència professional o de distància professional o de distància, apreciats tècnicament.

L'equitat per una banda, el caràcter de l'obrer català per l'altra, el respecte degut als drets de tot malalt que es paga l'assistència, encara que sigui en forma de prima, abonen i afavoreixen aquest desig de l'estament mèdic, que no és desig, sinó necessitat d'ell i de l'obrer.

II.—Llibertat de prescripció dels mitjans diagnòstics i terapèutics convenients al malalt

La llibertat de confiança professional fóra un mite sense el corollari de la llibertat de prescripció. El metge, davant del malalt, no pot anar amb una

llista que li limiti els mitjans d'inquirir l'estat sanitari del malalt, els recursos preventius i curatius a esgrimir i la quantitat i temps en què els pot prescriure.

I des de la banda del malalt, és inacceptable que se li imposin inhumanes limitacions en la lluita contra la malaltia, després d'haver-lo obligat a cotitzar. Repugna a la consciència mèdica el pensar en la possibilitat de què l'assegurança social espanyola, a imitació de la d'altres països, establís al capdavant una nova forma de beneficència, quan es tracta de portar a la llar obrera la solució del terror de la malaltia, l'elevat cost de la qual, si bé és inassequible individualment a l'albur de les iniciatives privades de la gent modesta, troba adequada solució mitjançant la coordinació del petit esforç sota els auspicis del poder legalment constituït, si aquest sap eliminar intermediaris interessats i innecessaris, i encara millor diríem perjudicials.

III.—Respecte del secret professional en la forma i límits corrents

Al metge, en quant a ell mateix, li és indiferent la qüestió del secret professional. Però al malalt no, puix hi ha molts casos, perfectament atendibles, en els quals no li convé ni és prudent la divulgació. El cas de perjudici a tercer pel secret professional no és aplicable a l'assegurança de malaltia, que pot anar fent la seva via sense necessitat de res més que assabentar-se de la baixa i el seu motiu correntment conegut i declarat, com ara es fa en l'assegurança de salut corrent.

Naturalment, es diu que en matèria d'assegurança social, la caixa asseguradora, en funcions de tercer pagant, té el dret de saber la raó per la qual paga. La qüestió és més fonda. L'organització internacional de caixes asseguradores, encara que sense haver-hi donat forma legal, propugna el trencament del secret professional mèdic, per a tenir un punt de recolzament ferm que li permeti posar-se ben a cobert medint i comptant a l'avançada el que pot arribar-se a donar al malalt.

Com es comprèn, convertint al metge en delator obligat de totes les coses i cosetes del malalt, se'l desvia de la seva missió i se'l converteix en un agent antipàtic del mecanisme assegurador, en benefici d'aquest i prescindint dels respectes deguts al malalt i al facultatiu.

Els prestigis del malalt han d'avantposar-se a les conveniències omnímodes dels organismes de